

באור פניך תבהיקם

אשנב מקודש להיכלו המרומם של הצדיק המופלא בקדושה של מעלה

כ"ק מרן אדמו"ר רבי מאיר מאמשינוב זי"ע

במידת אהבת ישראל וחביבותם של ישראל קדושים בארבע אמותיו הטהורות
במלאות 45 שנה להסתלקותו - כ"ז אייר תשל"ו-תשפ"א

הנפלא נכנסנו לקודש פנימה, לרעות בגנים וללקוט בהם מרקחים מדשן ביתו וממסכת חייו הטהורים של הרה"ק רבי מאירל מאמשינוב זי"ע, לשמו ולזכרו תאוות כל נפש.

המלאכים ממתינים לקרבנות

את הסיפור הבא, מספר המחנך הנודע הרב יחיאל יעקובזון שליט"א בהרצאותיו, עדות אישית מפיו כגיבור המעשה:

שעת בוקר מוקדמת בשכונת 'בית וגן' בירושלים המתעוררת לאיטה מתרדמת הלילה. קרני שמש ראשונות החלו להפציע, בשעה שמשכימי קום החלו באים בשערי של בית הכנסת אמשינוב שבשכונה, מצטרפים למניינים השונים. ביניהם, כמנצח על המלאכה, סובב הולך הרה"ק רבי מאירל מאמשינוב זי"ע, מוודא כי המניינים יוצאים לדרך כראוי...

הרב יעקובזון מספר, כי באחד הימים, כשהיה ילד צעיר, קרא לו הרבי וביקש לשומעו מברך את ברכות השחר, ולענות אמן אחריהן. הילד נענה ברצון, וכשסיים את ברכות השחר, רצה להתחיל להתפלל. בדרך-כלל השתדל להספיק לומר קרבנות מדי בוקר לפני התפילה, אך לא תמיד - הכול לפי השעה... אלא שאז, קרא לו הרבי לחדר צדדי: "בוא, אגלה לך סוד מן השמים..." הילד נרגש, הן לא בכל יום קורא רבנו לילד ומבקש לשוחח עמו, לספר לו סוד שמיימי... "צדיק", אמר לו רבנו, "הבה ואספר לך את המתרחש ממש מעלינו, כשילד נכנס לבית הכנסת ומתחיל להתפלל..."

רבנו חייך והחל לתאר: "בזמן בית המקדש, כשהיו הכהנים מקריבים את הקרבנות, הייתה שמחה גדולה בשמים, שמחה שאי אפשר לתאר במילים... המלאכים היו מביטים בעבודת הקרבנות, המתונו בתשוקה וציפייה רבה לרגע בו יקריבו את הקרבנות, התרגשו ממש וחיכו שיגיעו כבר הקרבנות האהובים של בני ישראל, שמעוררים כה הרבה שמחה בשמים ומאפשרים להשפיע רוב שפע וברכה בעולם". רבנו תיאר את עבודת הקרבנות בחיך רחב ובשמחה עצומה, נוטל את הילד המקשיב אל תוך היכל בית המקדש, שמח על ניחוח הקרבן המוקרב באותה שעה... ואז, חיוכו של רבנו נמוג לפתע...

פניו התכסו בדוק של עצב, עיניו המאירות חשכו קמעא, דמעות רותחות החלו להתגלגל במורד לחייו. בקול שקט הוסיף ואמר: "אבל אתה יודע, בית המקדש נחרב, אין לנו כבר את האפשרות להקריב קרבנות. איבדנו את היכולת להקריב את קרבן התמיד מדי בוקר..." רבנו נאנח וחזר ואמר תוך שהוא פורץ בבכי: "אוי, בית המקדש נחרב ואין לנו כבר קרבנות..." "אבל אז", שב רבנו ואמר לו במתיקות מיוחדת, "השם נתן לנו את התפילות, בראשן פרשת הקרבנות."

החסידים ורשימות התלמידים שזכו להסתופף בצל הקודש מימים ימימה, מתוך הספר החדש 'הצדיק רבי מאירל' שראה אור לאחרונה בעריכת מכובדנו הרב שלמה וינברג שליט"א, שם בין עלי הספר

היה עומד ליד אביו בפחד נורא. מתפלל על ציון אביו כ"ק הרה"ק רש"ש צוק"ל בטבריה

כל כולו מקשה אחת של עבודת ה'. רבינו בצעירותו בכותל המערבי בעת ביקורו בארה"ק בשנת תרצג-ד

ארבעה ומחצה עשורים ימלאו בימים אלו לאותו יום בו נעקרה מעולמנו דמות הפלאים ששכנה בקרבו של הרבי הקדוש מאמשינוב זי"ע. בתוך האריות שבחבורת הקודש של גדולי וצדיקי הדור האחרון, בלטה והיתמרה דמותו העילאית על שלל גווניה הייחודיים, בהיותו צדיק נשגב ואיש אלוקים קדוש, אשר ראשו מגיע השמימה על אף שכלפי חוץ היו נראות הליכותיו בבחינת סולם מוצב ארצה, שביליו במים רבים ועקבותיו לא נודעו, כי אם לאותם יחידי סגולה שזכו להתקרב אליו ביותר ולהסיר מעט מן המסווה שנתן על פני קודשו בכל עת ועידן.

אם נבוא לתאר הנהגתו בקודש של רבנו, שיגו ושיחו עם הכול, ניתן לתמצת זאת במושגים הללו: מתיקות, רחמאיות ומאור פנים; מתיקות: כל מי שבא עמו במגע, כל מקום שאליו נכנס, כל אירוע אליו נכנס רבנו, הקריין סביבו מתיקות. כל הווייתו הייתה שמחה, אהבה ומתיקות מדבקת וסוחפת. הכול נמשכו אליו כפי שהדבורים נמשכים אל הצוף. רחמאיות מאי משמע? הרי שמו הראשון היה 'רחמיאל', שמא קא גרים, לבו מלא רחמים כלפי כל יצור נוצר. אכפת היה לו מכל יהודי, התעניין בכל יהודי, ניסה לראות איפה הוא יכול לתרום, לעזור, לומר מילה טובה, לעודד, לתת ליהודי הרגשה טובה, ולקרבו כמה שניתן לאבינו שבשמים.

מאור פנים: שוב שמו קא גרים, בפי הכול היה נקרא רבי מאירל, כל מי שזכה לראות בזיו פניו, זיו איקונין דלילה, לא היה יכול שלא לראות את מאור פניו, ראה פניו מאירים בשבתו לא רק עם חברים, מאירים ומוזהרים תמיד, עם זקנים, עם אברכים, עם בחורים ועם ילדים, עם כולם. חיוכו היה מלא ותמיד, חיך מלא זור, טוהר, חן וחסד. חיך ששובה כל פוגשו, ממס את הלבבות. כאשר יהודי צדיק, עובד ד' כה נשגב, יש בו שילוב כזה של מתיקות רחמאיות ומאור פנים, לא היה ניתן לסרב לאיזו בקשה שלו, איזו דרישה, איזו הערה. הרי הרבי רק חפץ בטובתם של אחרים. כל כולו אך ורק לשם שמים.

כוחו של רבנו היה גדול מאוד במידת ההקשבה והאזנה לזולת. גם בתחום זה חידש רבנו חידושים בעומק העניין, ופעם אמר בדרך צחות כדרכו: חז"ל אמרו (יומא עה.) דאגה בלב איש ישיחנה מדעתו, אחרים אומרים ישיחנה לאחרים. ואמרו חז"ל "מאן אחרים - ר' מאיר" לכן באים אנשים אלי ושופכים את צרתם ודאגתם לפני. בעומק העניין הסביר רבנו מאמר חז"ל זה, כי ישיחנה הוא מלשון שחה לעפר נפשנו, כי אדם שעול הדאגה רובצת עליו הוא הולך שחוח ונדכא, ולכן באו חז"ל לתקן לו תקנה לרפואת נפשו ואמרו שישחנה מדעתו, היינו ייתן למחשבות אחרות להיכנס, כי אין בראש מקום לשתי מחשבות כאחת. התקנה השנייה היא "ישחנה לאחרים", כי על ידי השיחה לאחרים הוא רואה שהצרה לא כ"כ גדולה כפי שחשב.

בשורות הבאות נשרטט קווים מתוך זיכרונות

45 שנים להסתלקותו

משמחתך ששמחת בו: מקור השמחה שפיעמה בקרבו של רבנו תמידים כסדרם

כל מי שזכה לדרוך על מפתן דלתו של רבנו הק' מאמשינוב זי"ע יוכל להעיד ולספר לילות כימים על מידת השמחה שאפפה את רבנו בכל ישותו, עד כדי כך שהיה טופח על מנת להטפיח בשמחתו וצהלתו את כל הבאים בצל קורתו. "רוב בני האנוש צריכים משהו חיצוני שישרמה אותם, זה ממשקה טוב, זה ממגנינה נעימה שמשמחה עליו שמחה, וזה מכל דבר אחר של הנאה, רוחנית או גשמית. אבל אצל רבנו זה עבד הפוך. הוא עצמו היה מקור השמחה ולא משהו חיצוני שימח אותו. מישו אמר לי שהרבי היה מעיין של שמחה, אמרתי לו כי יותר נכון לומר שהרבי היה מפל של שמחה", שח אחד מוקני חסידים.

"זכורני את השבתות והחגים, השמחה הייתה מוקרנת מרבנו החוצה בדליים גדושים. הוא היה נחל נובע מקור השמחה. סיפר לי הרב שמעון מנחם רוזן, שהיה הרבה

מסתופף בצילו של רבנו, שפעם אחת העז לשאול את רבנו, מניין באה לו השמחה הגדולה הזו, הרי היו לו זמנים לא קלים וצרות, ולמרות הכול נשאר תמיד בשמחה גדולה, ואמר לרבנו שאינו יכול להבין את זה.

"רבנו חשב קצת ואמר לו כך: הרי אנחנו אומרים בכל בוקר: "אבל אנחנו עמך, בני ברייתך, בני אברהם אברהך וכו' עדת יעקב בנך בכורך שמאחבתך שאהבת אותו ומשמחתך ששמחת בו קראת את שמו ישראל וישורון, לפיכך אנחנו חייבים להודות לך וכו' אשרינו מה טוב חלקנו, מה נעים גורלנו, ומה יפה מאוד ירושתנו"... דברים אלו הלא מביאים את האדם לשמחה גדולה..."

"כך בפשטות רגילה ואופיינית השיב על השאלה המתבקשת מהיכן שואב הוא את עיקר שמחתו הגדולה, מהעובדה שאנחנו בני אברהם יצחק ויעקב, בנים חביבים ואהובים לפני המקום".

חסידו האישי של הרבי מאמשינוב. ליתר דיוק, מי שהסתובב שם יכול היה להתבלבל ולחוש שהרבי כביכול חסיד שלו... ההיכרות הראשונה שלי עם רבנו הגיעה ממנו, מלמעלה למטה. הלכתי ברחוב ושמעתי מישהו שקורא לי מאחור: "יונגערמאן, יונגערמאן, ווי הייסטו? וואס מאכסטו?", הוא ביקש שאני יבוא אליו ויעשה לו כמה דברים.

"הדבר הראשון היה בשנת תשכ"ב, כאשר הוא ביקש שאני יעזור לו בהכנת הספר 'משמיע שלום' של אביו הרה"ק רבי שמעון שלום מאמשינוב זי"ע. לאחר מכן היה לרבנו רעיון להכניס ספר תורה שהציבור ישתתף בכתיבתו, ורבנו רצה שכל אחד שקנה עמוד יהיה שייך לו עמוד שבו מוזכר שמו או משהו בדומה לכך, ואת העבודה הזו לסדר את כל העניינים הוא הטיל עלי.

"רבנו נתן לי רשימה של כל התורמים וביקש שאמצא עמוד שקשור אליהם, לדוגמה אני קניתי את העמוד של 'אלה תולדות נח'... כל אחד גם קיבל תעודה שבו היה מופיע שמו והעמוד שקנה. בהמשך גם רצה רבנו שכל אחד יקבל עלייה בשבוע שבו מופיע שמו, אני אמנם הייתי הגבאי שחילק את העליות, אבל הייתי בסך הכול 'שופר' של רבנו, רבנו תקע ואני... אצל רבנו לא היה 'שלישי'

'שישי' 'חמישי', הוא יכול היה לתת לאדם פשוט שישי, ולאדם נכבד חמישי או שבעי".

הוסיף ר' מאיר בן שם ז"ל וסיפר: "בכל דבר היה רבנו משתתף עם כלל ישראל והיה חי את צרותיהם מעומק הלב הטהור. במלחמת יום הכיפורים בשנת תשל"ד היה ליבו נתון לצרתם של ישראל, בעיקר לצערם של האבות שבניהם נמצאים בחזית ונשבתה מהם שמחת החג. כשבאו אליו אנשים היה מוכיחם: 'מה אתם מתנהגים כרגיל, לא ניכר עליכם שאתם משתתפים בצרת הציבור, בצרתם של אלו שנבצר מהם לשמוח בחג זה'.

"גם בשמחת תורה של השנה הזו - שנת תשל"ד, כמעט לא השתתף בהקפות כדרכו. בכל שנה היה משתתף בהקפות, הוא היה ממש הראש והראשון לכל העניין של שמחת החג - שמחת תורה, ובפעם הזאת הוא עמד בצד ופכר את ידיו, והיה מסתכל במבט קצת של ביטול ואמר 'גענוג שוין, גענוג שוין', כך קרא לצעירים שהיו רוקדים כדרכם. הוא כנראה הרגיש בצערם - בעיקר של האבות שבאו אליו לבקש שיתפלל על בניהם, או שסתם היה מודע למצב".

וכך מספר הרה"ח ר' שלום קוגלמן שליט"א מזקני חסידי אמשינוב: "כל מי שהיה אצל רבנו, הרגיש שרבנו אוהב אותו יותר מכל העולם. כל מי שהגיע, רבנו התעניין בשלומו ובשלומו אביו. אחד החסידים המליץ בעניין: 'כאשר אני שומע בעל דרשן שמדבר במעלה לימוד התורה, יש לי חשק לאכול גלידה... ואילו כאשר 'אמשינוב רבי' שואל אותי מה נשמע עם אבא ואמא שלי, נהיה לי אחר כך חשק ללכת ללמוד!..."

"מידת אהבת ישראל שלו הייתה בלי גבול כידוע לכולם. במוצאי יום הכיפורים של תשל"ד בזמן מלחמת יום הכיפורים, הוא בער כמו אש ב'טיש'. אנשים שהגיעו ובכו לו, הוא ממש הרגיע אותם. אני זוכר שאחד כך בקידוש לבנה, הוא דיבר עם שני חיילים ואמר לאחד מהם: 'תיפול עליהם אימתה ופחד', עליהם ולא עליהם! שמעתי אחר כך שהחייל שרבנו כך אמר לו אכן ניצל, אבל הגם נהרג באותה מלחמה הי"ד".

כך גם סיפר הרה"ח ר' יעקב טרגר שליט"א: "אני זוכר מתקופת 'מבצע קדש' שהיו אז זמנים לא פשוטים לכלל ישראל היושב בציון, וראינו בחוש איך שכל ידיעה מעציבה מזעזעת את רבנו

באהבתו ובחמלתו. בעת תפילת שחרית בעיה"ק צפת

..."היטיב להגדירו כ"ק מרן אדמו"ר מסטריקוב זצוק"ל כאשר התבטא ואמר: "בצעירותי זכיתי להכיר בפולין של מעלה דמויות הוד, קדושי עליון, מאורות אשר האירו את חשכת הגלות והיו לאות ולמופת לכלל ישראל. בבואה מדויקת לאותם צדיקים, גילם באישיותו בדור האחרון הצדיק המפורסם רבי מאיר'ל מאמשינוב זצוק"ל..."

מתיקות ומאור פנים. רבינו בתפילה

באהבתו ובחמלתו

כשנשאל פעם החסיד ר' מאיר בן שם ז"ל 'כיצד נעשית חסיד אמשינוב? הייתה תשובתו האופיינית: "האמת היא שמישהו כבר שאל אותי פעם שאלה זו, וענית לו שאני לא חסיד אמשינוב, אלא

כי קרן אור פניו. בתפילה בקבר יוסף.

בצאתו מציון הרשב"י בערב ל"ג בעומר. ארכיון אהרן ברוך ליבוביץ

ששמרו עלי בניסיונות הקשים....
"איני יודע להסביר בדיוק איך פעלו הדברים עלי, אבל אני יודע שלא פעם קרה, כאשר עמדתי להישבר, לוותר על ברכה, על תפילה, או על מצווה, הייתה דמות דיוקנו ניצבת מול עיניי. אין זה ביטוי ספרותי ואין כזה הגזמה, כך ממש היו הדברים. התופעה הזו גרמה לי לתפוס, שהוויתור על המצווה היא החמצה, אני עומד להחמיץ משהו יקר ונפלא. לעיתים חוויתי גם מעין תחושה שאני לא יכול לאכזב אותו. הדמות שלו, כך אני חושב, הייתה מעין ייצוג של העולם הפנימי שלי. כאילו באמצעות דמותו, הזכרתי לעצמי שאיני רוצה לאכזב את הרבדים היותר פנימיים שלי".

על גודל השפעתו של רבנו בחביבות מופלאה על כל יציר נוצר, מספר גם הר"י טרגר שליט"א: "הפעם הראשונה בה זכיתי לראות את רבנו הייתה בהלוויה של אביו הרה"ק רבי שמעון שלום זי"ע בחודש אלול תשי"ד. למדתי אז בישיבת סלבודקא בב"ב ואמרו שההלוויה תצא מחיפה. נסעתי לחיפה, כשהגענו יצאתי מהאוטובוס ורבנו יצא מהמכונית. אבי ז"ל סימן לי על רבנו, והרבי נעמד לפתע לדבר עמי, כאילו ששום דבר לא אירע עתה. הוא שאל אותי: מה אני לומד ואיך אני לומד ועוד שאלות אישיות? לא יאומן שרבנו דיבר איתי באותו מעמד ברוגע ובשלווה. אז ראיתי במוחש לראשונה את אהבתו לבריות באופן נדיר, אפילו בשעה לחוצה זו של הלוויית אביו הגדול".

"ברצוני לספר עובדה נוספת על אהבתו הגדולה לבריות", מוסיף הר"י טרגר. "היה זה בשנת תשט"ו, אז ביקש ממני רבנו שהוא רוצה לנסוע עמי לרחובות לבקר ביהודי שהיה משותק על הגוף ל"ע. הלה שכב במיטה כבר שבועות ארוכים, כנראה שהיה קשור לאמשינוב עוד מפולין. ליהודי זה היו כמה בנות מבוגרות שהגיעו לפרקן ועוד לא נישאו, והלכנו לבקרו. באתי לתל-אביב ונפגשתי עם רבנו, משם נסענו ברכב לרחובות. כשבאנו לביתו של היהודי החולה, הייתה זו שמחה גדולה לבנות, הן הכינו וניקו את הבית ואף קנו כלים חדשים. האיש הזה ל"ע היה משותק וכל היום שכב במיטה, וכשהיינו שם הוא כל הזמן דיבר ודיבר...

"כשיצאנו מביתו הלכתי עם רבנו לרב הראשי של רחובות הגר"א בר-שאל, וכן להגרצ"י מלצר זצ"ל שכיהן כראש ישיבת קלצק ברחובות. כשנכנסנו אל הרב בר שאל, סיפר לו רבנו, שיש כאן יהודי חולה ל"ע וראוי שיעשו תור של אנשים שיבקרו את היהודי החולה כמה פעמים בשבוע. בתחילה היה הדבר קשה על הרב מכיון שהוא לא הכירו כלל, אולם רבנו עמד בתוקף שחייבים לארגן אצלו ביקורים תכופים להחיות את נפשו הדאובה. רבנו לא הסכים לעזוב אותו עד שהדבר יסודר, ואכן הוא התחיל לפעול בעניין, וכך ככוח רבנו החלו להתארגן משמרות של ביקורים אצל אותו יהודי.

"בדרך חזרה, נסענו באוטובוס מרחובות לת"א, ישב מאחורי רבנו ילד תימני בן 14-15, ורבנו התחיל לשוחח עמו ושאלו איפה הוא לומד, מה הוא לומד וכו'. כשירדנו מהאוטובוס, אמר לי רבנו שבכל דור יש מצווה מסוימת שיש להשקיע בה את העיקר והמיטב, והדור הזה הוא דור של חינוך. הבנתי כי בכך הוא רצה להסביר לי מדוע הוא שוחח עם הילד כל הדרך. רבנו הוסיף ואמר לי שייתכן ובדורנו צריך לצאת לרחובות ולתפוס אנשים ולחנך אותם".

זכותו הגדולה תגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

בבואה מדויקת לצדיקי פולין של מעלה. עם כ"ק מרן אדמו"ר מסטריקוב זצ"ל בשנת תשי"ח

מאוד... הוא היה גר אצל רבנו שטיפל בו באופן אינטנסיבי על בסיס יומיומי. הלכתי אז לרבנו ואמרתי לו: איני מבין, לרבי אין מה לעשות? רק לטפל בבחור הזה? מהתשובה שלו למדתי משהו... הוא הביט עלי ואמר לי בתימהון: "איני מבין אותך, אם הקב"ה שלח אותך לדלת שלי, מסתמא אני צריך לטפל בו"... מילים אלו חדרו בתוך תוכי, לדעת לא לברוח מעזרה לזולת".

כי קרן אור פניו

מספר יהודי יקר מעיה"ק ירושלים:

"אמנם כיום אני אברך חסידי לכל דבר, אבל גדלתי בבית פושר מאוד מבחינה דתית. למדתי בבית ספר ממלכתי דתי, המשכתי בתיכון דתי ולאחר מכן התגייסתי לצבא. בתקופת הצבא, רבים מחבריי הטובים התרחקו משמירת המצוות. דווקא אני שבאתי מרקע של רמה דתית מאוד נמוכה, נשארתי איתן ויצבי. בשנים שלאחר מכן, אף התחזקתי מאוד".

מי גרם לכל זה? האדמו"ר הזקן הרה"ק רבי מאירל מאמשינוב זי"ע.

"שנים הייתי מתפלל שחרית בבית מדרשו של רבנו שהיה בשכנות לבית הוריי. רבנו היה נוהג להקשיב לברכות השחר שלי ושל ילדים אחרים שהיו שם וענה אמן בהתלהבות ובשמחה. פניו המאירות, הוזהר שקרן מהם, ובכלל, תסיסת השמחה שהייתה שופעת מהליכתו הוריה ומכל פעולותיו, הם

עד דכדוכה של נפש ממש. זה היה בשבילו ממש קשה, כי כל דבר הוא לקח בזעזוע מרוב אהבתו לישראל. כשלמדתי אז בתקופת בחרותי בישיבת פוניבז' בב"ב, הגעתי לרבנו להתברך לפני ראש השנה בברכת השנים. הייתה אז איזו פעולה מהצבא שעשו בלבנון, רבנו שאל מה נשמע? ואחד שנכח שם אמר לו: נהרג רק משהו אחד... רבנו כל-כך הזדעזע: מה זה "נהרג רק אחד"? הוא קרא ואמר לי: תביא חומש שמות, תראה מה רש"י אומר כאן: ונפל ממנו רב – אפילו אחד, איך אתה יכול להגיד: נהרג רק אחד? הוא כל-כך היה מזועזע שמישהו דיבר כך..."

בבואת הצדיקים הקדומים

היטיב להגדירו כ"ק מרן אדמו"ר מסטריקוב זצוק"ל כאשר התבטא ואמר: "בצעירותי זכיתי להכיר בפולין של מעלה דמויות הוד, קדושי עליון, מאורות אשר האירו את חשכת הגלות והיו לאות ולמופת לכלל ישראל. בבואה מדויקת לאותם צדיקים, גילם באישיותו בדור האחרון הצדיק המפורסם רבי מאירל מאמשינוב זצוק"ל". משפט זה היה מרגלא בפומיה כל אימת ששוחחו עמו אודות אישיותו המופלאה של רבנו אותו העריץ עד מאוד, כאשר היה מפליא תדיר את עבודת קודשו כשל חד מקמאי.

סיפר הרה"ח ר' יוסף מרדכי מרגליות ז"ל, מחשובי התושבים בשכונת 'בית וגן' בעיה"ק ירושלים: "מורי ורבי, הרה"ק רבי ירחמיאל יהודה מאיר מאמשינוב זי"ע, היו שקראוהו בחייו בחיבה: 'רבי מאירל', ואכן היה בשמו זה כדי לבטא את מהותו במאור פנים שהיה לו לכל אדם. היה לו מאור פנים מיוחד, היה נראה כאילו זורח אור מפניו. הנהגתו עם הבריות הייתה לבבית, הוא היה 'הימשי' עם הציבור.

"כאשר מדברים על רבנו, הרי שהדבר הראשון אותו יש להדגיש בו הוא בלט וזו הייתה כל מציאותו, הוא המאור פנים והלבביות המיוחדת שהייתה לו לכל אדם. זכורני בוקר אחד, יצאתי מביתי כשאני מוטרד מאיזה עניין, והנה לקראתי בשביל ליד הבית צועד רבי מאירל ופונה אלי בחיבה: "גוט מארגן ר' יוסף מרדכי"... באותו רגע הוא שינה לי את כל אותו היום. כזה היה רבי מאירל במאור פנים לכל אדם ואדם.

"זכורני ששאלתי אותו פעם האם ראוי לאמץ מנהג של חלק מעדות החסידים, אשר בחורים לא הולכים לשמחת נישואי חבריהם אלא אך ורק לקבלת הפנים שלפני החתונה. אמר לי: זהו מנהג טוב, אך בתנאי שלא יגרם לך להסתכל על מי שלא נוהג זאת, כאילו הוא לא בסדר... התשובה הזאת היה בה קו מחשבה שליווה אותי פעמים רבות במהלך החיים".

והנה סיפור אופייני למידותיו המוזהבות של רבנו: יהודי מגיע לפני רבנו לבקש רפואה שלמה עבור חברו, כשהוא מוסיף ואומר: "חברי הזקוק לרפואה מצטיין בייחוד במצוות כיבוד אב, ואם יברכו הרבי ברפואה, יוכל להמשיך בקיום מצוה זו". נענה רבנו במאור פניו הקורנות: "א איז זאל האבן א' רפואה – דארף מען נישט זוכן קיין תירוצים"... (כדי שיהודי יזכה לרפואה, אין צורך בתירוצים)...

וכך סיפר הרה"ח ר' אפרים ארץ ז"ל ממקורביו של רבנו: "אהבת הבריות שראיתי אצלו הדהימה אותי כל פעם מחדש. זכורני שפעם הגיע בחור אמריקאי אל רבנו והיה לבוש משונה